

VECKOBLADET

Nr 7 webbform

090227

Jubileumsfestival

För centralamerika 3-11 mars.

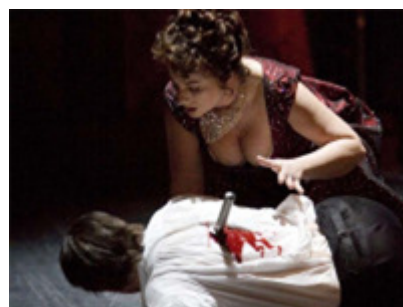
[Läs programmet »](#)

Kulturtips

Tosca

Direktsändning från Kungliga Operan
Fredag 27/2 kl 19.30 på Kino

Ta chansen att uppleva denna vackra och tidstrogna uppsättning av Giacomo Puccinis mästerverk Tosca. Med musik som är lika dramatiskt brutal som skimrande vacker skildras sångerskan Toscas och hennes älskare Cavaradossis grymma öden. Handlingen äger rum under ett enda dygn, den 17 juni 1800 i Rom. Här finns allt: passion, lusta, förräderi och ond bråd död.

Ebbe - The Movie

av Karin af Klintberg & Jane Magnusson
Premiär lördag 28/2 på Kino

När det i slutet av 80-talet kom fram att Ebbe Carlsson bedrivit sanktionerade privatspaningar efter mordet på Olof Palme blev han under några år Sveriges kanske mest kände person. Justitieminister Anna-Greta Leijon avgick och Carl Lidbom fick i KU 'veta hut'. Men vem var egentligen denne mytomspunne Ebbe, och hur kunde han nå så långt?

Årsmöte i Demokratisk Vänster

Mötet inleds med följande programpunkt:

Bekämpa Hemlöshet - Lund kan lära av Malmö!

av *Rolf L Nilson* Lundabo och bostadssamordnare i Malmö

Tisdag 3 mars kl 19-20. Demokratisk Vänsters partilokal, Magle Lilla Kyrkogata 2, i.p.g.

Alla intresserade hjärtligt välkomna!

Filmvisning: Den vita sporten

Som en del av kampanjen för att Stoppa Matchen visar Vänsterns Studentförbund tillsammans med Folkets Bio i Lund den klassiska dokumentären Den vita sporten. Israels attacker mot Gaza och Sveriges Davis Cup-match mot Israel i Malmö 6-8 mars har återigen satt frågan om idrottens förhållande till politiken på dagordningen. Den vita sporten är en dokumentär om just detta, med protesterna i samband med Davis Cup-matchen mot Rhodesia i Båstad 1968 som bakgrund.

"Klassisk dokumentär som handlar om demonstrationerna - "Båstadskravallerna" - mot Davis Cup-matchen mellan Sverige och Rhodesia (nuvarande Zimbabwe) i Båstad 1968. I en serie intervjuer framträder demonstranter, arbetare och regeringsmedlemmar och ger sina synpunkter på politik och idrott och på formerna för aktivt motstånd mot förtryck.

Bland de medverkande finns Olof Palme (undervisningsminister), Herman Kling (justitieminister), Rune Johansson (inrikesminister), Matts Carlgren (Svenska Tennisförbundets ordförande), Henri Swaving (guldhandlare i Båstad), Adrian Bay (lagkapten i rhodesiska tennislaget), m fl.

Matchen blev sedermera inställd och framflyttad. Spelplats blev istället en hemlig ort i Frankrike."

Tid: Onsdag 4 mars kl. 18.30. Pris: 20kr

Biljetter: Försäljning på Kino, www.kino.nu eller 046-303080

Inget v-uttalande

Vi berättade i rapporten från Vänsterpartiets lokala årsmöte att uttalandet om den rödgröna uppgörelsen bordlades till ett senare möte. Det mötet ägde rum i veckan, med uttalandet som enda väsentliga punkt, och samlade ungefär lika många medlemmar, ett tjugotal.

Anders Neergaard, som alltså lämnade partistyrelsen i protest mot uppgörelsen, var närvarande denna gång och inledde genom att upprepa sin motivering för avhoppet, där han särskilt tryckte på att Vänsterpartiet acceptera normpolitiken trots att denna på sistone dödförklarats även av åtskilliga borgerliga ekonomer, samt att förknippningen med ett EU-

vänligt och ett EU-ljunt parti hotade att öka Sverigedemokraternas utsikter inför både årets och 2010 års val.

Han bemöttes av den andra inledaren, regionpolitikern Vilmer Andersen, som röstade för uppgörelsen i partistyrelsen och stannar kvar i denna. Partiets många sympatisörer, inte minst de nyvunna inom fackföreningsrörelsen, skulle ha haft svårt att förstå om vi sagt nej till denna realpolitiska öppning, var Vilmers starkaste argument.

Den allmänna diskussionen blev inte särskilt het eller långvarig. Åsikterna gick isär men flera aktiva kommunalpolitiker försvarade uppgörelsen och menade att själva handlingen hade ett symbolvärde som var viktigare än enskilda formuleringar. Sådana kan alltid ändras efteråt.

Utöver de båda tidigare (och här återgivna nedan) uttalandena presenterades ett tredje som enligt upphovsmannen var en kompromiss. Men när beslut skulle fattas var det bara ett förslag, det positiva, som det faktiskt yrkades på, och en stor majoritet ville inte ha något uttalande alls.

Det hade gått för lång tid, ansågs det. Klart är också att partiföreningen är ovan att debattera och ta ställning i "riksfrågorna". Men upprinnelsen till alltsammans var som sagt att några ville stödja Anders Neergaard och hans linje, och det stödet gav inte mötet.

Gunnar Sandin

Förslag till uttalande 1:

En av Vänsterpartiets ledamöter i partistyrelsen har valt att lämna sitt uppdrag i protest mot innehållet i uppgörelsen med (S) och (Mp). Samtidigt som vi beklagar att partiet förlorat en viktig kritisk röst i partistyrelsen, delar vi flera av de farhågor som Anders Neergaard pekar på. Den starkare knytningen till (S) och (Mp) riskerar att leda till att vi framstår som en del av det EU-positiva etablissemangen. Detta är särskilt allvarligt inför det stundande EU-valet, där ett starkt vänsternej är viktigt för att inte lämna fältet öppet för Sverigedemokraterna. Vi är också oroliga för att överenskommelsen i allt för hög utsträckning viker sig för (S) och (Mp):s villkor. Vårt alternativ till den nyliberala politiken, och våra visioner för en utvecklad välfärd med offensiva satsningar på det offentliga, kan beskäras för en lång tid framöver.

Vi hoppas att partiets medlemmar engageras i diskussionen kring framtida uppgörelser, och att partistyrelsen anstränger sig för att vara en stark och radikal vänsterröst i samarbetet med (S) och (Mp). Farhågan att uppgörelsen är ett steg mot politikens mitt får inte besannas!

Förslag till uttalande 2:

Vi uppskattar den uppgörelsen om regeringssamverkan efter 2010 års val som har träffats mellan MP, S och V.

Vi gör det utifrån våra mångåriga positiva erfarenheter av ett motsvarande samarbete i Lund, i såväl majoritet som opposition, som vi menar har varit till gagn för Lundaborna och som fortsätter, närmast med sikte på nästa kommunval med också en lång tid därefter. Det tar tid att skapa ömsesidig förståelse mellan olika partikulturer och traditioner men det går, och vi vet att ett stort flertal av våra väljare uppskattar det konstruktiva samarbetet.

Vi tror att dessa erfarenheter, som vi delar med kommunala V-politiker ute i landet, kan tillämpas på rikspolitiken. Också där upplever vi önskemålet om ett långsiktigt alternativ till den borgerliga enigheten. Att detta alternativ även omfattar det parti som främst förknippas med de gröna framtidsfrågorna är en styrka, eftersom dessa frågor obevekligen kommer att få en ökad tyngd.

Det är viktigt att det rödgröna alternativet i sin helhet vinner majoritet. Men vi tror på vänsterns framgång inom denna majoritet tack vare våra goda argument, av våra energiska och skickliga representanter i samarbetsorganen och vår förankring i samhället utanför själva partipolitiken.

Stoppa matchen, då och nu

*Man måste välja sida
och man måste ta parti
Man kan inte dra sej undan
eller ställa sig bredvid
Om matchen spelas blir den israeliska staten stolt
Men om matchen stoppas
visar vi vårt stöd åt Palestinas folk.*

Stoppa matchen...

I maj i fjor var vi en grupp som var uppe i Båstad, vid Tennisstadion, för en liten manifestation kring 40-årsminnet av de s.k. Båstadshändelserna 1968. Det var det året när så där 800 demonstranter från SSU, FPU och lundavänstern stoppade Davis Cup-matchen mot det rasistiska Rhodesia eller i varje fall tvingade bort den från Båstad. Vi ville nu säga några ord och sätta upp en liten minnestavla. Det var inte så lätt: Tennisförbundet äger all mark på platsen så vi fick nöja oss med en skylt på en av kommunens gatlyktor. Vi sökte mötestillstånd, vilket vi fick av polisen trots att kommunstyrelsen som fick yttra sig sa nej. Dom fattar inget, sa polisen om kommunen, det här är en allmän sammankomst och vi har ingen rätt att neka tillstånd.

Minnesskylten fick sitta en månad men när jag kollade i somras var den borta. Den hade inte överlevt tennisveckan och jag hade väl inte trott att den skulle det heller. Lokala och tillresta brats jämte deras mera mogna beskyddare kunde säkert enas om att man inte ska blanda ihop idrott och politik.

År 1975 var det dags igen: Sverige spelade mot Chile efter Pinochets kupp. Många tusen ställde upp, men den här gången var polisavspärningarna effektivare och matchen kunde genomföras. Borgarna och idrottens banérförare talade också denna gång om oss som långhåriga och otvättade typer som bara ville slåss och förstöra. Men det var ingen som beskyllde oss för att vara rasistiska mot chilener/latinamerikaner. Där är det en skillnad nu: nu anses vi vara antisemiter när vi demonstrerar mot matchen med Israel i Malmö nästa helg.

Ett sorgligt återtåg.

För mig har reaktionerna inför matchen och demonstrationen varit en väckarklocka och en påminnelse om vänsterns svaga ställning i opinionen. Bakgrunden till det hela är förstås Israels urskillningslösa angrepp på Gaza. Betydande delar av svensk opinion: alla borgarna förstås men också stora delar av socialdemokratien tycks se konflikten mellan Israel och Palestina som en jämn match. Israels flygangrepp balanseras mot Hamas raketer mot Israel. Lika för lika: båda angriper ju civila!

Det var också så Vietnamkriget en gång framställdes för svensk publik. USA och FNL var ungefär lika goda kålsupare och den kloke medborgaren borde inte ta ställning. Händelsernas eget tryck och en lång upplysningskampanj ändrade på den saken. Men Israel-Palestinakonflikten tycks gå åt motsatt håll.

Ingen annanstans ser man det så tydligt som på Sydsvenskans liberala ledarsidor. Vänstern utmålas där ständigt som rasistisk, antisemitisk. På Per T Ohlssons tid brukade han kalla oss brunröda. Det är en naturligtvis fullkomligt grotesk beskyllning. Ingen del av det svenska politiska spektrat har så entydigt gått emot rasism och fascism som vänstern. Vänstern i Lund är tämligen ensam om att år efter år markera minnet av nazisternas kristallnatt och det var med stolthet vi i vänstern lät oss representeras i Lunds fullmäktige av en judisk koncentrationslägersfånge. Skulle vi vara antisemiter?

En försvagad vänster

Men upprepas en beskyllning tillräckligt ofta så fastnar den och det sorgliga är att det är hållningar som sprider sig. Plötsligt börjar det sägas att vi går i sällskap med nynazister och muslimska fundamentalister. Och i brist på tillgång till egna media, i brist på studier och opinionsbildning och, det får väl sägas, i allmän trötthet och defeatism, tycks många nu också på vänsterhåll ge upp gamla positioner: Det är väl inte rätt att blanda ihop idrott och politik frågas det. Man kan undra om vi skulle få med dagens SSU och FPU på en demonstration. Heder åt Reepalu som i alla fall sagt sin mening om matchen.

Min känsla är sorg över att så många under opinionens tryck inte kan skilja på huvudsak och bisak, på förtryckare och förtryckta, på förövare och offer. Det israeliska valet för en vecka sen var ett kraftigt steg åt höger där det parti som gick kraftigast framåt är beredd att deportera icke-judiska invånare från Israel om de inte uppför sig tillräckligt lojalt. Tala om rasism och apartheidregim! Men här tycks de flesta se Gaza som en match mellan gentlemän där vi inte ska blanda oss och smutsa våra händer. Vad kan man göra? Jag tar till Mikael Wiehes text:

*Man måste välja sida
och man måste ta parti
Man kan inte dra sej undan
eller ställa sig bredvid
Om matchen spelas blir den israeliska staten stolt
Men om matchen stoppas
visar vi vårt stöd åt Palestinas folk.*

Stoppa matchen...

Sten Henriksson

Missförstå mej rätt Lars-Anders!

Jag trodde inte att du missuppfattade Jesajatexten som sådan som antisemitisk. Däremot fick jag intrycket att du uppfattade Jesajacitatet i VB som antisemitiskt. Ditt senaste inlägg bekräftar detta. Dessutom tror jag fortfarande att den tolkningen av citatet var en missuppfattning från din sida. Visst kan bibelcitat användas för antisemitiska syften i politiska sammanhang, men tar man det som en självklarhet att de ska tolkas så, blir det absurt. Om någon t ex skulle vilja rikta kritik mot Vatikanens maktutövning och göra det med ett bibelcitат, skulle det vara ett uttryck för katolikhat? Jo, om avsändaren var Ian Paisley eller hans ultranationalister, så vore det en rimlig tolkning, men knappast annars. Eller tänk om någon som känner till de buddhistiska skrifterna skulle hitta några väl valda citat att rikta till regeringen i Sri Lanka. Skulle man uppfatta en sådan som buddhisthatare? Själv skulle jag definitivt inte göra det. Tvärtom skulle jag uppfatta en sådan person som en som tar buddhismens konstruktiva sidor på allvar, och inte reducerar religionen till en fråga om nationalistiskt mobiliserbar etnisk identitet.

Ett ytterligare exempel - kanske lite långsökt men i alla fall, för vem förknippar väl idag Kinas regering med vänsterpolitik? - tänk om någon tog fram ett Marxcitat som handlade om arbetarklassens situation under kapitalismen, och gjorde detta med en anspelning på arbetarnas situation i Kina, skulle det vara ett uttryck för kommunisthat?

När man vill dela in världen i två läger, ett som accepterar allt som Israels regering gör, och ett som är antisemitiskt, då är jag inte med. När högerextremister delar upp sej i antisemiter

och islamofober så är det i högsta grad berättigat att hävda en tredje ståndpunkt, en vänsterståndpunkt. Ifrån vänster måste man kunna förhålla sej kritisk till såväl högerkristna som islamister som ultranationalister av vilken religion eller nationalitet som helst.
Lars-Åke

On the right side of history:

Krig och fred, Amalthea, Camorran, Mellanöstern och Israel Fyra böcker och en film

Barak Obama använde uttrycket "on the wrong side of history" i sitt installationstal. Som alla vet befann sig Bush alltid on the wrong side. Men finns det en sida som är fel måste det också finnas en som är rätt. Förhoppningsvis befinner sig Barak Obama i någon mening där. Han tycks dessutom ha förmågan att se livet från the bright side, för att citera Monte Python.

Tolstojs "Krig och fred" är en av mina största läsupplevelser. Texten och berättelsen har många dimensioner. Jag gör en grov reduktion och tar bara upp den politiska dimensionen. Även den reducerar jag till föreställningen att det finns en rätt och en fel sida i historiska sammanhang.

"Krig och fred" lärde mig att tänka politiskt. Boken handlar (till en del) om kriget mellan Napoleon och Ryssland. Napoleon är ett militärt geni och representerar upplysning och framtid. Hans motståndare är den konservative och till synes passive ryske generalen Kutuzov. Tolstoj är angelägen att tona ner personlighetens betydelse. Det viktiga är att ha förmågan att avläsa rörelserna i samhället och inse vad som är rätt respektive fel sida. Den förmågan har Kutuzov och han segrar. Inte för att han är en överlägsen personlighet utan för att han avläser verkligheten rätt och handlar enligt den.

Ett aktuellt exempel på samma förmåga är Ilmar Reepalus utspel om Gaza, Davis Cup och demonstrationen nästa helg, detta års viktigaste solidaritetsmanifestation.

I den upplaga av "Krig och fred" som jag läste fanns en lång historiefilosofisk utläggning om personlighetens överskattade betydelse i historien, en utläggning som utsatts för mycket kritik. Tolstoj är större som diktare än som teoretiker.

Men jag tog till mig tanken och försökte tillämpa den. Den förde mig förstås till Karl Marx, den politiske och ekonomiske filosof som ägnat ett helt livsverk åt att bevisa att det bara finns en right side of history. Som många andra i min generation kom jag att ägna stort intresse och mycket tid åt honom. Ibland hamnade jag rätt.

Nå, nu realiseras en nyöversättning av "Krig och fred". Det är inte samma text jag läste utan en tidigare version. Där finns inget historiefilosofiskt avsnitt. Men jag garanterar att den som läser boken inte bara har roligt utan också är betydligt klokare efter läsningen.

Ekot från Amalthea.

Boken är utgiven av ABF i Malmö till hundraårsminnet av attentatet mot Amalthea. Till det yttre är det en riktig folkrörelsebok. Styva pärmar, blankt papper, brunt omslag. Producerad med stöd av Malmö kulturnämnd och Svenska Transportarbetareförbundet Elin och Charles Lindleys stiftelse. Anneli Philipsson har skrivit förordet, Peter Larsson har sammanställt den.

Det låter tungt och institutionaliserat. Men innehållet blåser och blixtrar

"Ekot från Amalthea" ljuder i bokens tio essäer. Ett genomgående tema är kontrasten mellan arbetarrörelsens reformistiska och revolutionära riktningar.

Lars Berggren och Roger Johansson gör en noggrann genomgång av själva Amalthea-dådet (som ju också var en bärande händelse i Jan Troells film om Maria Larsson), dess historiska betydelse och politiska konsekvenser.

Martin Viredius jämför "globaliseringen" i början av 1900-talet med den globalisering vi upplever nu, då nationalstaternas förmåga att skydda de egna institutionerna på arbetsmarknaden mot globaliseringen undergrävs.

Olle Sahlström skriver om fackets behov av förnyelse för att fungera som en kamporganisation i en globaliserad värld

Kajsa Ekis Ekman analyserar i essän "Skuggor" hur maktens media genom att förvanska verkligheten styr bort debatten från det som borde vara dess fokus. I Göteborg 2001 stod våldet i centrum i stället för kapitalism, miljö och globalisering.

Kvinnokampens skugga är manshat, palestinarörelsens antisemitism och socialismens stalinism och diktatur.

Genom att överföra uppmärksamheten till "skuggorna" döljer de reaktionära krafterna de verkliga problemen. Med antisemitismen som slagträ tystas debatten om vit fosfor.

Nästa helg ska vi genomföra en massiv demonstration för Gaza, en demonstration som media inte ska få möjlighet att förvanska och förringa till beskärmer om våld och antisemitism! En solidaritetsdemonstration som kommer att ge eko i hela västvärlden.

Sydsvenskans kulturredaktör Rakel Chukri skildrar staden Malmös förvandling från sönderfallande industristad till pulserande, motsägelsefull och mångkulturell arena för politik och kultur. I förbifarten passar hon på att ge Lund en känga: "På 90-talet strålade Lund av både akademisk och kulturell självsäkerhet"... men nu för "Lunds kulturliv en tynande tillvaro och många konstnärer och musiker har i stället lockats till Malmö där det fortfarande finns billiga lokaler i centrum."

Den nyliberala camorran

Det överraskade mig att en stor del av Roberto Savianos bok om den neapolitanska camorran utgörs av en analys av globaliseringens ekonomiska system i Marx anda.

I Neapels hamn pågår en omfattande import till hela Europa bortom all kontroll och förbi alla tullar. Företag och hela branscher konkurreras ut. Jätteförmögenheter skapas. Arbetarna i camorrans land saknar alla rättigheter, exakt så som Marx och Engels beskriver. Välkända italienska modeföretag (kläder och skor) är djupt inblandade i detta ekonomiska trask.

Den kanske värsta skurken är den superkapitalistiska Folkrepubliken Kina, både i Neapels hamn och hemma i Kina. Framställningen påminner om den slagkraftiga kritiken mot en hämningslös frihandel i Gabor Steingarts bok "Välståndskriget" (Daidalos 2008), som vi presenterade i höstas.

Den hänsynslösa utsugningen vidmakthålls med våld.

Boken rekommenderas som en viktig pendang till "Ekot från Amalthea".

Det stora kriget för civilisationen. Erövringen av Mellanöstern

Den brittiske journalisten Robert Fisks bok omfattar mer än 1300 sidor. Framställningen är alltid närgången, alltid konkret, ofta obehaglig. Texterna är tillkomna vid olika tillfällen och i skilda sammanhang, alltid på själva krigs- eller konfliktsenen, ofta innan innebörden är klar. Därför är de ibland självmotsägande. Sanningen är inte densamma vid alla tillfällen.

Jag har läst nästan hela boken men fastnade i ett stort avsnitt om Algeriet. Dock har jag ju tillgång till det, när det en gång kanske blir nödvändigt att sätta sig in i just den delen av historien.

I tidigare nummer av VB har jag med Fisks bok som källa berättat om en del av Usama bin Ladens förehavanden de tre senaste decennierna. Robert Fisk återsåg honom naturligtvis i hans grotta i Afghanistan i början av 2000-talet. Nästan alla Mellanösterns aktörer finns med i den stora boken.

Det bästa är bokens Index! Parti, person, land, ort, händelse, allt kan man finna fortare och bättre än någonsin på Internet. Så tillvida är boken en bibel som omfattar i stort sett samtliga konflikter i Mellanöstern under decennier.

Naturligtvis var Robert Fisk i Libanon och Beirut 1982.

Waltz with Bashir

Massakrerna på försvarslösa palestinier i flyktinglägren Sabra och Shatila 1982 utanför Beirut står i centrum för denna israeliska krigsfilm.

Den är tecknad i en stil som påminner om serier eller datorspel. Det ger våldsscenerna både distans och tydlighet. Samtidigt blir det möjligt att teckna verkliga krigsscener och inre mardrömsscener på samma realistiska plan. Massakrerna utgör fortfarande efter 25 år ett palestinskt trauma. Man tänker sällan på att traumat också är israeliskt.

Massakrerna utlöste stora protestdemonstrationer i Israel och den ansvarige israeliske överbefälhavaren Sharon ställdes inför krigsrätt.

När vi ser filmen idag gör vi det i Gaza-krigets perspektiv. Filmen producerades naturligtvis tidigare. Syftet var att förhindra nya krig som det i Libanon och Beirut. Men premiären kom att sammanfalla med den israeliska attacken mot Gaza.

Det ger filmen en egendomlig dubbelhet. Vi ser hur det israeliska samhället förråats under den mellanliggande tiden. 1982 demonstrerade hundratusentals israeler mot kriget. Idag stöder majoriteten av israelerna attacken mot Gaza. Många beklagar att den inte var hårdare. Ultranationalisten Liberman förespråkade att man skulle utplåna Gaza med en atombomb. Han är den politiker som blev mest framgångsrik i valet nyligen.

Filmen bärs av ett humanistiskt patos. Dess lågmälda, eftersinnande ton kontrasterar starkt mot händelseförloppets våldsamhet.

I slutet bryter verkligheten igenom i en dokumentär skildring av fasan efter massakern.

Man kan konstatera att explicita jämförelser med både Warszawa-upproret 1943 och Auschwitz görs både i ord och bild. Filmen överskrider alltså den ängsliga politiska korrektheten i den svenska debatten där etiketten är viktigare än verkligheten.

Filmen starkaste bild visade en spenslig palestinsk pojke med ett granatgevär. Han står i ljuset från himlen mellan träden och betraktar den framryckande israeliska arméns soldater och stridsvagnar. Som en David. Eller som kinesen på den berömda bilden från Himmelska Fridens Torg i Peking. Det varade förstas bara ett ögonblick. Sedan är han död.

Filmen ger oss det viktigaste perspektivet inför den stora solidaritetsdemonstrationen nästa helg.

Gunnar Stensson